

«Neviditelní hrdinové mezi námi»

Slyšeli jste někdy o neviditelných hrdinech? A viděli jste je někdy na vlastní oči? Myslím, že alespoň jednoho ano. Ale vyvstává otázka: jak poznat, zda je člověk skutečně hrdina? Asi by stálo za to začít právě tímto. Když se podíváme na běžná vymezení, hrdina je člověk, který vykonal statečný čin pro nejvyšší morální hodnoty, často za cenu sebeobětování. Ale osobně si myslím, že každý člověk má svůj vlastní pohled na život, skrze jedinečnou prizmu zkušeností. Takže toto vymezení je jen průměr. A co pro mě znamená hrdinství?

Pro mě hrdinství znamená schopnost přijímat těžká rozhodnutí a nevzdávat se, i když je to obtížné. Dnes mi připadá, že právě hrdinství téměř nikdy nevypadá slavnostně.

Myslím, že v něm má každý z nás podíl. I ti nejsložitější lidé se alespoň jednou snažili udělat něco správného. Zlí tvorové existují snad jen v knihách. Proto věřím, že hluboko v srdci člověka, tam, kde probíhá jeho vnitřní boj, pod vrstvou všednosti, se rodí hrdinské činy. Mohou být i malé — stačí jen nevzdat se.

Poprvé jsem takovou sílu viděla u své babičky. V naší rodině jsme ji žertem nazývali „generálkou v sukni“. Vždy vše držela pohromadě, pomáhala ostatním a nikdy si nedovolila sklonit ruce. Babička věřila, že takto by měla žít každá osoba. Právě od ní jsem se poprvé naučila, že pravá síla nemusí být hlučná a že důstojnost se rodí ne ve velkých činech, ale v každodenní schopnosti obstát.

Od dětství jsem chtěla udělat pro svět něco opravdu užitečného, využít své schopnosti. Myslela jsem si, že to nejlépe uskutečním v politice, a začala se o ni zajímat. Ale zklamalo mě, že tam všechno funguje úplně jinak, a odešla jsem. Později jsem emigrovala do Česka. Bylo to velmi těžké, protože máma a já jsme první období žily velmi skromně. Tehdy jsem pochopila, že mě sama nemůže uživit, a šla jsem pracovat do skladu, když mi bylo téměř sedmnáct.

Mezitím se stav babičky stále zhoršoval a nakonec zůstala ležící. V té době jsem se ještě učila česky a stanovila si cíl — od příštího září už studovat na univerzitě. Postupem času jsem pochopila, že pokud chci studovat na univerzitě, musím opustit vysokou školu, kde jsem studovala „s vyznamenáním“. Vsadila jsem vše a odešla. Na přijímacím pohovoru mi však portfolio odmítli a odmítli mě ještě šestkrát.

Ani práce mi nešla podle plánu, protože na tom místě jsme s mámou narazily na nepoctivé zaměstnavatele a nedostaly polovinu mzdy. V takových chvílích máte pocit, že prohráváte a ani si nemůžete pomoci, a přáli byste si, aby existovala kouzelná hůlka, která vše napraví. Ale i kdyby existovala, byla by jen pokusem vzdát se. V mém případě to byla možnost vzdát se a vrátit se domů, navíc jsem vůbec nechtěla opustit babičku bez podpory. Právě tehdy jsem začala přijímat velmi těžká rozhodnutí.

Nakonec máma odjela na Ukrajinu a já zůstala v Česku skládat zkoušky. Chápala jsem ji a hodně plakala, protože babička pro mě byla vždy celý svět. Ale nebylo to všechno špatné. Pomáhala mi mamčina kamarádka a otec něco posílal, takže jsem s těžší zaplatila kurzy a jazykovou zkoušku.

Po tolika životních neúspěších bych už měla podle všeho vzdát. Ale náhodou jsem narazila na internetu na oznámení několika univerzit o doplňkovém přijímacím kole, přibližně na obor, který jsem chtěla studovat. A to se stalo mou poslední nadějí. Znovu jsem vsadila vše. Ale před zkouškami zemřela babička a máma řekla, že už nepřijede do Česka. Dobré bylo jen to, že jsem konečně byla přijata na univerzitu, dokonce na dvě.

Takže jsem musela hledat další možnosti, jak si vydělat. Kvůli věku mě málokde chtěli zaměstnat. Přesto jsem pracovala na dvou místech. Jako uklízečka u bohatých lidí a jako mladší montér v továrně. Samozřejmě, že to bylo těžké. Samozřejmě jsem chtěla vzdát, a chvílemi se mi to dařilo, ale nevzdala jsem se. Nyní studuji letní semestr a nakonec se mi to podařilo.

Upřímně, těžko se tomu věří, že se to stalo mně. A pokud se to stalo jen mně, znamená to, že něčí život může být ještě tragickější. Takže toto byla moje každodennost, skrze kterou jsem se prodírala a stále prodírám. A nyní, když jsem moudřejší, vidím každého člověka jako otevřenou knihu, kde je hrdinou a bojuje se svými „draky“, stejně jako já, stejně jako my všichni.

Hlavní je nezapomínat Žít a vážit si každého dne, ať už svítí slunce, nebo vidíme modrou oblohu. A lidi kolem sebe je třeba si vážit nade vše. Bez pomoci, i té nejmenší, bych to sama nezvládla. Děkuji všem, kteří mi podali ruku v těžkých chvílích a pomohli mi nevzdat se.

Anna Yukhymenko